

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrto leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrto leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. za mesec, 30 kr. za četrto leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrto leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemati za četrto leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. Vsakokrat se plača štampilj za 30 kr.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“. Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

Nepoštenosti v veliki politiki.

V mali politiki posameznih frakcij in strank se govore in gode čestokrat reči, ki niso lepe, ki ne delajo časti dobremu srcu in izobraženju današnjega veka. Koliko zavisti, obrekovanj, zlobnosti, podlosti. Ko bi človek hladnokrven sodnik ne bil, ko bi ne jemal človeka in človeštva kakor je in ne potrpel, — nikdar se ne bi s politiko bavil, ker srčnega miru, tihe sreče in zadovoljnosti za njene prve nositelje nikakor ne prinaša. — A še vse bolj nesrečna, še vse bolj umazano egoistična in človeško brezobzirna je velika politika velicnih diplomatov, ki na državnih krmilih sede in tam plane delajo, mreže mečejo, lažejo in drug drugega prevariti hote. Iz te politike smo posebno zadnje dve leti mnogo tacega nelepega čuli. Večkrat so veliki diplomati v medsebojnih prepirih sami odgrnili zastor, ki pokriva navadno njihove spletke, in strmeči svet je mogel pogledati za kulise in nij nič lepega videl.

In posebno nemška velika politika in nemški državniki nikakor ne delajo na to, da bi si po svetu pridobili simpatij, nego nemško ravnanje je tako brezobzirno in brez vse podloge pravičnosti, da Nemci okolo sebe nemajo v nobenem narodu prijateljev, ker so vsem drugim narodom krivični. Še nij pozabljeno razkritje Lamarmorovo, kako je Bismark l. 1866 hotel Magjare in Hrvate v upor zapeljati, uže se iz Anglije poroča nova perfidnost nemškega velicega kancelarja. „Times“ namreč poročajo, da ko je itali-

janski kralj bil v Berlinu, mu je Bismark obžaloval, da nij Francoske zadosti oslabil, torej je hotel italijanskega kralja pregovoriti, naj terja Nizzo in Savojo od Francoske nazaj. — Samo modrosti in poštenosti italijanskega kralja Viktora Emanuela se torej ima Evropa zahvaliti, da nij prišlo do nove vojske, v kateri bi se bili Nemci v novič vrgli na Francosko in jo popolnem zadavili ali po Bismarkovo: zadosti oslabil.

Gotovo da bode vtis tega novega razkritja posebno na Francoskem velikansk in za Nemčijo neugoden. Rekel je Moltke v nemškem državnem zboru, da mora Nemčija 50 let čuvati kar je v kratkem pridobila, torej Nemci vedo, da jim žuga veliko francosko maščevanje. Tudi so res na francoskem vse stranke v eni stvari edine, namreč Nemcem poplačati zlo z zlim, maščevati se nad krivico, ki se jim je vsled nemške nenasitljivosti zgodila. — V tem oziru so se bili duhovi uže nekoliko umirili, strast se je bila nekoliko polegla. Ta najnovejši nevsmiljeni in surovi izrek nemškega vsemočnega ministra Bismarcka, da Francoska nij še dovolj oslabiljena, bode zopet nov neizbrisljiv srd v vseh francoskih srcih vzbudil, kakor bode vzbujal pri vseh ne-nemških narodih samo nevoljo, in nikakor ne bode služil na slavo nemškega imena. To bodo čutili tudi Nemci in bodo gotovo na vse kripilje tajili (to je „diplomatična“ navada) a utajiti svojih tu izrečenih poželenj ne bodo mogli, ker vsa druga znamenja pričajo za resnico.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. maja.

V državnem zboru, v poslanski zbornici so 7. maja po končani obravnavi o brambovski predlogi potrdili nekatere votitve med drugimi volitev grofa Turna in Apfalterna in Klaičevo. Potem je zbornica svoje seje odložila. — V gosposki zbornici so potrdili brambovsko predlogo.

Konfesionalne postavbe, t. j. prvi in glavni dve, je cesar tedaj potrdil, kakor časopisi govoré. S tem so vsi klerikalni napor proti tam postavam uničeni, papežovo pismo v koš vrženo, in je vse lažnjive agitacije konec, ker klerikalci nemajo korajžje, da bi agitirali proti tej za ljudstvo dobri a k večjemu za nekatere verske prenapeteže in hinavce neugodni postavi.

V ogerski delegaciji so predlagali, naj se rudeče buke odpravijo. A Andrassy je nezadovoljnejše potolažil, da so predlog nazaj vzeli. — Andrassy je tudi izjavil, da Avstrija s Španijo samo oficijelno občeje tako, dokler nij tam „definitivne“ vlade.

Ogersko ministerstvo je sklenilo srbski cerkveni zbor v Karlovcih to poletje sklicati.

Vsi udje pododbora za cerkveno politične predloge na Ogerskem so se izrekli za obligatorni civilni zakon. Minister pravosodja je bil pozvan, naj dotično osnovo zakona še to leto predloži. Torej tudi na Ogerskem bodo klerikalcem popolno perje porezali. Kjer so omikani in pametni ljudje, povsod se jezuvitska prizadevanja uničujejo.

Vnanje države.

Francoski listi pripovedujejo, da hoče italijanski kralj Viktor Emanuel kroni odpovedati se, in da mu bode naslednik kraljevič Humbert. Kralj baje pravi, da je

Listek.

Silverija.

Prizori iz mehikanskega življenja.

(Francoski spisal Lucien Biart.)

I.

Ahuilizapatl je dolina na Mehikanskem. Ime je astesko. V našem jeziku pomeni to „kraj poln vode.“ Španjoli so naredili iz imena na prvo Arizahuatl, potem pa Orizava. Tam, kjer se ta dolina začne, pada Rio-Blanco kakih štirideset metrov med dvema strmima skalama. Peneča, teška, zaradi visokega padanja vzbunjena voda se vije po strugi, katero je narava usekala med črne skale. Tu pa tam moli katera teh skal gori do površja, voda se zaganja v ostro rt, da se delajo kakor mleko beli valovi. Petsto metrov nižje se levi breg manjša in se raztega v nezmerno planjavo. Mali potok teče nekaj časa mirno med mahovjem, praproto, orhidejami. Blizu Alvarade pa nosi velike ladije.

Na tem kraju je desni breg Rio-Blanca

obraščen s stoletnimi drevesi. Ljudje si ga še nijso prilastili. Posekovanje se je nehalo tam, kjer uporna voda tega potoka umiva znožje strmih pečin. Na eni strani so nezmerni travniki, po katerih se pasó in skačejo na pol divji junci in rastejo sladkorjeve cevi. Tam pa tam je kakova koč iz bambove rastline. Mogočao kaže med njimi pristava svoje bele zidove. Iz zelene goščave se vzdiguje zvonik. Na drugi strani pa je z drevjem obraščena plat neke gore; tam pa vsak dan, ko solnce toni, mekečejo košute, krulijo divji mrjasci, rjovejo tigri. Svet je zelen, neznan, divji, pa se noče vdati olikanemu svetu, nego gospodari nad njim.

Jaz sem se zaljubil v ta zapuščeni kot. Vsakojake zaželke sem dobival tam. Kadar sem bil kako popoldne slučajno brez posla, ali če me bolniki nijso potrebovali, zapovedal sem, naj se mi stari konj osedla. Preskrbel sem se z iglami, steklenicami in s škatljami. Dirjal sem čez mesto proti slapu. Držal sem, kakor bi kaj prav premišljeval, da bi me nadležni ljudje v miru pustili. Ko sem v predmestji, izpodbodem še enkrat konja. Rad

bi bil imel, da bi me nihče ne obgovarjal. Po pragih pri mehikanskih hišah dremljejo vedno otroci. Kadar pa sem jaz mimo prijahal, so se takoj predramili, obešali se na okna, ter šepetali: „Mati, doktor Bernagius!“ Jaz sem kimal z glavo, naj bodo tihi. Jezen sem bil, da teh izdajalcev nijsem mogel prijeti za ušesa. Stari oče, oče, mati, sestre, vse je priletelo na prag, ter mi klicalo: „Bog vas varuj, doktor!“ Jaz pa sem jim odgovarjal, kakor je tam navada: „In vas vse naj naredi za svetnike, otroci moji.“

Včasi sem pa, hoté ali nehoté, moral obstati, potipati žilo, preiskati kaka prsa. Včasi sem tudi pritegnil Kozakovo uzdo, kajti na pragu kake borne kočice sem videl blede obraz. Takrat sem pa stopil s sedla, sem izpraševal, malo pogodrnjal, pa povedal, naj se pride vsako jutro k meni na dom, in naj se varuje prehlajenja, češ, da je sicer smrt gotova.

Kadar sem prišel do planjave, je začel moj zvesti Kozak galopirati, kakor bi bil razumel moje notranje zadostenje. Lepe rastline, med katerimi sem jahal, so veselile

svoje misijo dopolnil, da za drugo nema moči. Ta govorica se mora še potrditi, pa težko, da bi se.

Španska uradna „Gaceta“ piše: V provinciji Valencia je tepena karlistovska banda Cucala. Severna armada je prejela veliko odlikovanj. Serrana na vseh stacijah entuzijastično sprejemajo. V Madridu se mu dela slavolok. — Pri bombardiranju Bilbae je storilo smrt 130 oseb; tuji so šli 20. aprila skoraj vsi iz mesta. Ko so bili republikanski vojaki uže notri, so dobrovoljci požgali jako veliko hiš, ker so bili njihovi prebivalci karlističnega mišljenja.

Angleške „Times“ pišejo o lord Russellovem govoru, pa pri tem pripovedujejo, da je Bismarck proti Viktorju Emanuelu, ko je bil ta v Berlinu, izrekel obžalovanje, da Francoske nij še dosta oslabil. Da bi dobil uzroka za vojsko, je pozival italijanskega kralja, naj od Francozov terja Savojo in Nizzo nazaj. Ko bi Viktor Emanuel ne bil bolj moder, kakor Bismarck, pišejo dalje „Times“, imeli bi zdaj morebiti uže zopet vojsko.

Na **Grškem** prinaša vsak letni čas novo ministersko krizo. V teku zadnjih štirinajst dni so poskušali trije voditelji strank narediti kabinet, a nobenemu se nij posrečilo. Konstitucionalizem je tam v precej mehko močvirje zašel, kakor se kaže.

Nemški zavezni svet je sprejel tiskovno postavo, kakor jo je državni zbor bil sklenil, ter jo je poslal cesarju v potrjenje.

V pruskem deželnem zboru je pri posvetovanji o škofovski postavi komisar Förster koncem govora izrekel besede, da je nemški episkopat izgubil svojo misijo s tem, da se je sklepom koncila podvrgel. — Naučni minister pa je nekaj prav pikantnega povedal. Kurija, je rekel, je pripravljena, se Švajco spraviti se, samo da bi potlej Nemčija sama bila. Enake tergiverzacije so so gotovo tudi drugod poskušale. Tako je papež malo pred koncilom terjal od nemških škofov, naj mu poroče, v kaki razmeri stoji na Nemškem cerkev z državno oblastjo, z odgojo mladine, z različnimi verskimi izpovedanji itd. Iz tega je razvidno, da vatican uže pred publiciranjem one dogme „nezmotnosti“ nij imel o njenih konsekvencijah njenih iluzij.

Dopisi.

Iz Cirknice 5. maja. [Izv. dopis.] Uže večkrat se je slišalo, da se bode c. kr.

okrajno glavarstvo se sodnijo vred iz Planine v Logatec preselilo, pa mislim, da nij do sedaj še nič gotovega, ker se v višjih krogih še vedno pomišlja, ali bi se c. kr. okrajno glavarstvo se sodnijo še v Planini, kjer je sedaj, pustilo, ali bi se v Logatec ali v Cirknico preseliti dalo. Da Planina nij pravi kraj za sodnije, temu je uzrok, ker je komaj eno uro oddaljena od postojnske sodnije; temveč nij bilo nikoli središče in ker v Planini večkrat velika voda nahaja namreč tako, da se more od obširnega cirkniškega kraja k sodnijam čez veliko vodo prepeljati. Da je pa Logatec še bolj neugoden kraj, nego Planina, to bode vsak, komur je ta kraj znan, pritrdil; uzrok temu je, ker eno uro od tam preč je c. kr. sodnija na Vrhniki, na drugi kraj je zopet c. kr. sodnija v Idriji, na tretjem kraji pa bi mogel ta strašno obširni cirkniški kraj v Logatec k sodniji — in ves Ložki kraj noter tam od hrvatske meje k okrajnemu glavarstvu v Logatec hoditi, in ob času vode v Planini, skoz kateri kraj se more priti v Logatec, bi se moglo iti po nevarnem, grdem potu čez gozd. In brž ko bi bila c. kr. sodnija v Logatecu ustanovljena, prosila bi se Planina pod sodnijo v Postojno, in Cirknica z vsem obširnim okrajem k sodniji v Lož. Na tak način bi Logatec se samimi rovtarji osamljen v grozno majheno sodnijo spadal in bila bi sodnija tam pro forma za prav kratki čas. — Cirknica pak je velik trg, ima 240 hiš, stanovanje uže gotovo, lepo prav pripravno in dober kup za sodnije, kakor tudi mnogo stanovanj za gospode uradnike. Cirknica je središče v duševnem obziru; najpripraviši kraj, ker ima v okolici čez 30 vasi; tedaj sodnije v tem okraji največ posla imajo, tudi je tukaj velika trgovina z lesom. Cirknica je močno obiskan kraj.

Naj bi visoka vlada, predno zapove c. kr. uradnijam iz Planine v Logatec preseliti se, zgoraj navedene resnične razloge natanko v pretres vzela, ter c. kr. sodnijo iz Planine v Cirknico ustanoviti in preseliti zaukazala.

Iz Maribora 5. maja. [Izv. dop.] Slovenski dijaci tukajšnje gimnazije in ne-

kateri slovenski pripravniki so naredili v soboto 2. maja izlet v Fravhajm. Zbrali so se zarano ob peti uri in zapevši pred gimnazijo pesem „Bože živi“ so šli v lepem redu naprej. V magdalenskem predmestju so sprejeli krasen venec za zastavo od dveh neimenovanih gospodičin, katerima so trikratni živio v zahvalo zaklicali. Vreme je bilo ravno ugodno in kmalu so bili v Slivnici, kjer so se nekoliko okrepčali. Bobnarja sta začela živahneje bobnati in za dobro uro so je sprejeli narodnjaci Fravhajmski s strelbo. Prvi je bil župan fravhajmski, ki jim je došel naproti in je srčno pozdravil. Peljal jih je v gostilnico, katera jim je bila uže pripravljena. Zapeli so potem pred narodno učilnico pesem „Slovan“ in pred farovžem „Lipa zelenela je“. To se je župniku jako dopalo, da se je srčno zahvalil in z vinom postregel. Povabivši gospoda učitelja, župnika in podžupnika k popoldanski veselici, so šli na breg, s katerega se daleč okrog po krasni slovenski zemlji vidi. Pregledali so tudi razvaline tamošnjega grada. Na najvišjem hribu se je zapela tudi pesem „Bratje Slovenci smo“. Za dve uri so prišli zopet v dolino, kjer so bili od godcev in strelbe sprejeti. Zdaj je bil skupni obed, po katerem so je počastili trije profesorji gg.: Vistaler, Pajek, dr. Nitsche in povabljeni gosti fravhajmski. — Sedaj se je začel zvrševati načrt popoldanske veselice se sledečim obrazilom: 1. pesem Bože živi. 2. Govor. 3. pesem Rožica. 4. Igra na citrah. 5. Mili kraj. 6. Humorističen govor. 7. Ruska hymna. 8. Danica. 9. Govor. 10. Na straži. Končno ples. Napijalo se je na vse strani in daleč se je odmeval gromoviti krič „živio“, vsem vili slovenskim Fravhajmčarjem in takrat navzočnim gostom.

Domače stvari.

— (Velik koncert) na korist ubogih pridnih učencev ljubljanske gimnazije in realke bode 18. maja v deželnem gledališču. Gotovo se bodo uže zaradi blagega namena vsi krogi udeležili. Več o tem bomo še govorili.

mojo žival, da je tekla iz lastnega nagona proti koči vdove Lopez. Tu je Kozak dobil jesti. Jaz sem stopil raznj, ter sem šel proti slapu po cesti, čez katero so visele ombilifere. Bil sem urno na desnem bregu studenca, kajti šel sem tja po stezi, ki je bila le meni znana. Stopal sem kakih petdeset metrov navhrib pa sem se vsedel pod otlo skalo, nad katero so visele orjaške veje, vse polne cvetja. Bil sem svoboden! Nad glavo mi je bil tamen gozd, poln tajnega šuma, gozd, v kateri si nij še nikdo upal. Okolo mene pa so rastla čudna zelišča ter tičale skale, v katere so bili vstavljeni kamenčki vsakojake barve. Na enem kraji se veje nijso skupaj držale: tam skozi se je videla dolina Ahuizapatl, katero mejé soparni zidovi pogorja Santo-Kristoforo. Pri nogah mi je mrmral potok. Kak streljaj daleč se je kazala na širokem pogrinjalu zelenja bela steza, ki pelje iz Orizave na domeno Tuspango.

Jaz sem rad v družbi. A kljubu temu — da-si je prijetno, razodevati prijatelju svoje občutke, svoje nadeje, svoja prevarjenja — imate vendar puščava in samota čarovnosti, ki jih morejo le oni prav ceniti, ki so jih okusili. — Res, prijetno mi je, ako sedim

po trudapolnem dnevu pri svetilnici, pa vidim, da vstopa učeni licencijati Tornel, za njim pa čestiti župnik Bermudez. Uže dolgo imata ta dva stara prijatelja v mojem kabinetu svoja fauteuila tik mize, na kateri delam. Kadar se vsedeta, pogledata vsakikrat, da-li njijna sedeža z mojim delata navadni trikot. Po navadi župnik začne razgovarjanje, povpraševaje me, ali se mu bo dala naduha odpraviti, ali ne. Počasi pa začne govoriti tudi licencijati. Poprej vsigdar čita. Mi začnemo kritikovati mehikansko vlado, češ, da bi legljeje vodila ladijo, ko bi le nekoliko hotela poslušati, ker jej mi svetujemo. O tem govorimo, da nam je vsem vroče. Ko bi nas vlada hotela zadovoljiti, imela bi dosta opraviti, kajti vsakdo od nas trijih ima svoje misli. Takrat pa sta vendar moja gosta enih mislij, kadar je treba trditi, da je bilo pred tridesetimi leti, ko sta bila mlada, vse boljše. A jaz tudi o tem ne mislim, kakor onadva. Moja stara dekla nam nosi čokolado. Ko so tase prazne, nže politike nikjer nij. Licencijati je učen. Župnik pa govori asteski, totenaski in misteski jezik. Večkrat mi pomaga ugibati stare tekste. Jaz berem katero svojih mémoire. Sicer pa se

razgovarjamo o zgodovini slavnega vladarja teskuskega, Necahuacojtla, enega največjih monarhov, kar jih je vladalo. Župnik ga primerja s Karlom Velikim; licencijati pa, jaz ne vem prav zakaj, z Avgustom. Ob devetih moja prijatelja odhajata. Jaz začnem študirati. To je sreča. Potem pa začnem sanjati o oni poetični krasoti ob desnem bregu Rio-Blanca, kjer mi čas teče tako hitro.

Bilo je neko popoldne — 15. julij 1852, — proti trijem popoldne, da sem prišel v znožje svoje priljubljene skale. Z neba so tiščali hudi žarki na zemljo. Nezmerno število sokolov je plulo po zraku, pa gibali nijso skoraj prav nič s perotmi. Zrak je bil ravno kot užgan. Niti eden list se nij premaknil.

Vse je bilo trudno; rastline so se pripogibale proti suhi zemlji. Jaz grem proti viru. Pasanec pritava iz luknje. Gotovo je mislil, da je sam. Jaz ga natanjko ogledam. Žival plane na mah, pa začne skakati in se v zraku obračati. Pa se postavil na zadnje noge, pa se zopet zvije v klopčič. V mojo in njegovo nesrečo ga napade divja mačka. Krvolok pade zavrtno na nedolžno

— (Potrjena je štajerska postava) o zboljšani učiteljskih plač in o odpravi šolnine.

— (Iz Radgone) se nam piše, da je ondi umrl notar dr. Križaj, rojen v Ljubljani.

— (Ljutomerska posojilnica) daje svojim družabnikom do 4000 gld. na obresti po 8 %; za sprejeta posojila in vložnine pa plačuje obresti po 6 %.

— (Mariborska hranilnica) je imela v zadnjem letu za 8 milijonov prometa, vsled lanskega kraha dobiček nij bil velik.

— (Slana) ali mraz v noči od 6—7 maja je reži v ljutomerske okolici, — kakor se nam od tamkej poroča, — občutljivo škodoval.

— (Toča) je šla v torek v Svetinjah pri Ormužu trikrat, drugi dan pak je bila huda slana. Druginja bode vedno večja, davki so veliki — torej nij čuda, da kmeta uže zdaj skrbijo, kako bo mogel živeti.

— (Nesreča). Od sv. Križa pri Ljutomeru se „Gosp.“ piše: Neki 21 letni fant, nesoč železno ranto z mlina, pade z brvi v Muro in zgine. Utonenca rešiti, skočita 2 od delalcev, ki mlin popravljajo, v ladijo, spregledata pa, da nij nelopate ne droga v ladiji, s katerim bi se ladija ravnala. Jako dereča voda potegne ladijo pod mlin, ladija se pogrezne, možaka sta pa k sreči dobra plavca in sta s pomočjo drugih delavcev rešena bila. Fanta pa še zdaj nijso našli.

— (Iz Koprive) na Krasu se nam piše: Denes 7. majnika ob 1/2 1 uri zjutraj so v naši občini dvema kmetoma vsi slamnati hlevi in skednji pogoreli. — Kakor je govorica je nastal ogenj pri „kopi“ in se je od todi takoj po slamnatih strehah razširil. — Nekdaj je bilo prepovedano kope delati na dvoriščih; od nekaj let sem so se pa tiste postave izgubile. — Eden teh pogorelcev je bil še pred kratkim zavarovan — zavoljo pretekle slabe letine pa nij zavarovalne pogodbe ponovil.

— (S Krasa) se nam piše: Kraški fantje so se letos pri vojaški nabiri precej

slabo obnesli, ker pri nabiri v Sežani so v vseh treh nabirnih razredih še komaj za linijo zadosti novincev nabrali. V Komenu pa je le malo boljše bilo. — Se pozna, da zadnja leta Kraševci nijso terana pridelali.

— (Čitalnica v Cirknem) napravi v nedeljo 10. t. m. besedo, h kateri vabi odbor vse rodoljube.

— (Pozabljen slovenski rojak). Piše nam učen prijatelj: Zanimalo bode marsikaterega Slovenca znati, da se je nemškega literarnega boja proti znanemu nekdanjemu diktatorju nemškega jezika in slovstva, Gottschedu udeležil tudi Slovenec z imenom Jan. Popowitsch, rojen l. 1705 pri Studenicah na slovenskem Štajerskem, umrl 1774, bivši profesor na dunajski univerzi. Spisal je razen drugih knjig tudi neko nemško slovnico za avstrijske šole. Citirata ga slavna literarna zgodovinarja Danzel („Gottsched und seine Zeit, pag. 232.“) i Koberstein (Grundriss III., pag. 185, anm. 15.)

— (Naše železnice). V zadnji seji državnega zbora je predlagal odbor, ki je imel pretresavati spremembo pogodbe z južno železnico, resolucijo, da se vladi naroči, kar je najbrže mogoče, gotovo pa v prihodnjem zasedanju vprinesi predlogo o dovršenji Rudolfove železnice do Trsta na domačem ozemlju. Resolucija je bila sprejeta z večino osmih glasov.

— (Državno pomoč 30.000 gold.) je goriški dež. odbor takole razdelil: Cestnemu odboru goriške okolice za novo cesto od Dornberga čez Železna Vrata proti Skrbini 4000 gld., cestnemu odboru črvinjskemu za cestna dela 3800 gld.; — vsled prošnje nakelske občine 1200 gld. za skladovno cesto proti Reki, če prevzame cestni odbor sežanski odgovornost za povračilo; anhovski občini za most čez Sočo v Plavah 2000 gld.; — Kobaridu za izmočirenje doline mej Kobaridom in Staroselom 4000 gld. občinam Medani 800 gld., Kanalu 1000 gld., Ročinki 500 gld., Brestovici 400 gld., Selu na Krasu 250 gld., Slivnemu 250 gld., Go-

renji Tribuši 300 gld., Sv. Križu 200 gld., Cervinjanu 500 gld., Turjaku 900 gld., Romansu 150 gld., Sv. Lovrencu pri Muhi 300 gld., Gradišči 1200 gld., Gradu 700 gld., Monfalkonu 1000 gld., Korminu 2000 gld., Sv. Kancijanu 700 gld., Fari 500 gld., Kranjskemu St. Vidu 400 gld., Marjanu 500 gld., Čaplungu 300 gld., Moraru 100 gld., Škodovaki 150 gld., Ajelu 500 gld., Perteolu 500 gld. Ti zneski se bodo morali povrniti brez obresti v treh enakih letnih obrokih od leta 1876 do 1879. „Soča“.

— („Laibacher Tagblatt“) list, ki ga menda (po izreku glavnega urednika „N. fr. Pr.“) kak stavec ureduje, izpodtika se nad člankom „Slovenskega Naroda“ glede teroriziranja slovenskih uradnikov. A ta vladni časnik, resp. pisec tega odgovora nij našega članka niti razumel, ker butelj prestavlja „póstarni bralci“ (= bejahrtere Leser) kar brevi manu v „postbeamte“ („poštni“ in „póstarni“ je temu učenjaku vse eno). Kar smo mi govorili, za to smo pripravljene pred porotniki tehtne dokaze dati. Res je, da se uradniki terorizirajo, ker so Slovenci! To še enkrat ponavljamo. Propala, podla in omikanih krogov ter liberalnega imena nevredna pak je žurnalistika, ki iz strasti svoj lastni grob koplje, ki se veseli, ako je protivni žurnalist konfisciran. Tako nekolegijalni, tako proti vsem načelom tiskovne svobode zavzeti nijso (izvzemši morda ljubljanskega kaplana Kluna in narodno žabo) niti ultramontanski listi. To je bilo „L. T.“ prihranjeno. Še gnjusneje je pak ako ta list uradnike ljubljanske pošte brez dokazov obrekuje, da so konfiscirani „Slovenski Narod“ ekspedirali namestu da bi ga bili vplenili. To je grda laž. Ali ko bi tudi laž ne bila, bode vsak liberalec obsojeval te sorte žurnalistično nekolegijalnost, ki je prijatelj tiskovine, torej protivnik konfiskacij. Ako je protivnik, bode vsaj molčal, ne pa celo lažljivo denunciral kakor „L. Tagblatt“.

žival, in preden sem jo mogel braniti, je maček zginil s svojim plenom.

Daleč na cesti zagledam indijansko družino. Ženske so bile razoglave, spletene. Proti hudim solnčnim žarkom so se varovale s širocimi ananovimi listi, ter šle druga za drugo za svojim gospodarjem. Ta je včasih malo požvižgal, da bi zrak svojih pljuč bolje izčistil. Po tej stezi se je imel vrniti moj prijatelj Lucio Dominguez, ki je šel pred enim tednom na lov nad tapirje. Ako je mladi mož srečen, sem si mislil, potem narisam lahko določno one razlike, ki so med tapirji novega in starega sveta. Toda dvomil sem o Dominguezu, lov na tapirje nij varna stvar.

Kako je to, da sem v teh sanjah naenkrat na veliki planjavi zagledal hiše z rudečimi strehami? Kateri čudež je dvignil kapelo svete Jederti proti nebu, da je vitka, zrezljana, enaka strasburški stolnici? Katera domišljija je storila, da sem nekaj časa mislil, da stojim na oni blaženi alzacijski zemlji, kjer bi pasanci lahko v miru živeli? Ali so te prikazni povod, da mi je samota tako draga? Ali je prava sreča spomin na minule stvari? Kako se domovina polasti srca!

Naenkrat me iz premišljevanja predrami neljub prizor. Tam, kjer se zavija cesta, ki pelje v Tuspango, se prikaže mahoma nek človek, oborožen s karabino. Potuhнено lazi za grmi. Široki krajevci njegovega klobuka so mi zakrivali njegov obraz. Kako zverino je preganjal ta lovec? Zastonj sem gledal po obzoru. Na vse strani molčanje, samota, mir.

Ko lovec pride do nekega drevesa, poklekne na eno koleno, vstrelji večkrat zapored, se ozira proti cesti, ki drži v Tuspango; potem pa se ne gane. Jaz vstanem. Ta lovec je lovil gotovo ljudi. A na koga je mogel prežati na tej stezi?

Kaj storiti? Kričati, klicati, izdati se? To bi bil moral storiti iz prva. Zdaj bi me lovec, pri zločinu iznenaden, pozdravil s karabinko. Kajti jaz sem bil priča, to je, sovražnik, kateremu se je imelo naložiti molčanje, kajti v Mehiki se samo mrtvecem verjame, da bodo molčali. Mož si popravi klobuk: Diégo Lara! Bog me varuj, zdaj zdaj ima biti steza okrvavljena.

Koga čaka ta hudobni človek, katerega obnašanje je prouzročilo naglo smrt njegovega očeta in matere? Todi hodijo samo Indijani, a boga-mi njihova mošnja nij

vredna, da bi se zaradi nje puška prožila. Kaka nesreča! ta lupež, ta razuzdani igralec, ta ženskolovec je mlad, lep, močan. On ne veruje ni v boga ni v hudiča, in se ne zmeni za njeno postavo. V igri goljufa, kar se da, prebračuje vozove, tepe briče. Ciudadela je zaklal z nožem, Barrenosa z mečem, Calderona pa je umoril bog ve kako. Pravica ga je zaprla. A pri sodbi je bilo vselej nad dvajset prič, ki so prisegale, da se je Diego Lara samo branil. Ali sem mu hotel tudi jaz zagotoviti, da bom pričal zanj?

Kaj storiti? Ali prebresti potok ter se splaziti po vseh štirih v kako zavetja? A kaj, ko bi me Diego zapazil? Diego zna streljati. ... Zdi se mi, da uže čutim kako mi krogla njegove karabinke prodira prsi — boga-mi, neprijeten občutek.

Kako ročen lovec je ta človek! Kako ta Diego lazi, se dela majhnega, kako pazno se ozira po cesti, kako se strese, makari če še tako na lahko zašumi! Gotovo ima strašnega sovražnika, sicer bi se ne skrival, nego bi mu pokazal obraz. Tako premišljuje se splazim med drevjem malo naprej. Bandit nastavi puško. Jezdec se prikaže.

(Dalje prihodnjič.)

Poslano.

Društvo „Narodna šola“ nam je uže dvakrat raznega šolskega blaga v svoti nad 18 forintov poslalo. Za to vedušno podporo se podpisani v imenu tukajšnje šolske mladine prav iskreno zahvaljuje. —

Naš gosp. župnik M. Erjavec in gosp. župan A. Plešnar sta oba odlična narodnjaka, pa tudi odkritosrčna šolska prijatelja. Našo šolo podpirata z besedo in dejanjem. Tudi njima naj tu sledi javna pa gorka zahvala. V Črnomvrhu dne 4. maja 1874.

J. Vovk, učitelj.

Poslano.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

Izvrstna zdravilna hrana Revalesscière du Barry odstrani vse bolezni; namreč bolezni v želodci, v živcih, v prsih, na pljučih, jetrah, žlezah, na sliznici, v dušnjaku, v mehurju in na ledvicah, tuberkole, sušico, naduho, kašelj, neprebavljivost, zapor, drisko, nespečnost, slabost, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavico, navāl krvi, šumenje v ušesih, medlico in bljevanje krvi tudi ob času nosečnosti, skalno silo, otožnost, sušenje, revmatizem, protin, bledico. — Izpisek iz 75.000 spričeval o ozdravljenji, ki so vsem lekom kljubovale.

Spričevalo št. 73.621.

Na Dunaji, 1. februarja 1871.

Neskončna hvaležnost do Vas mi daje povod, Vam te vrstice pisati. Bil sem skozi štiri mesece od strašne naduhe trpinčen; nikdo mi nij mogel olajšanja dati, dokler nijsem na svet prijatelja Vaše izvrstne Revalesscière vzel, ki me je od tega zlega temeljito ozdravila.

Feliks baron pl. Clarov.

Spričevalo št. 65.715.

Paris, 11. aprila 1866.

Moj gospod! Moja hči, ki je izredno trpela, nij mogla prebavljati niti spati; nespečnost, slabost in nervozna razburjenost jo je prevladovala. Ona se nahaja celo dobro po čokoladi Revalesscière, ki jo je popolnem ozdravila, ima dober tek, dobro prebavljivost, pomirjene živce, zdravo spanje in trdno meso ter je zopet dobre volje.

H. de Montlouis.

Spričevalo št. 73.800.

Moháč, 20. decembra 1871.

Tri mesece sem Vašo slavnoznano „Revalesscière“ užival in po tem od večletne zlate žile ozdravel, ter sem to izvrstno sredstvo enemu svojih prijateljev v rabo pripočil. Prosim torej, da blagovolite takoj poslati 2 funtno škatlico za mojega prijatelja pod mojim Vam že znanim napisom po poštmem podvzetju.

Z vsem spoštovanjem

Jož. Ullein stavitelj.

Tečnejši kot meso, prihrani Revalesscière pri odraslih in pri otrocih 50krat svojo ceno za zdravila.

V plebatih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold., — Revalesscière-Biscuiten v pušicah 2 gold. 50 kr. in 4 gold. 50 kr. — Revalesscière-Chocolatée v prahu in v ploščicah za 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 4 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gold., za 288 tas 20 gold., — za 576 tas 36 gold. — Prodaje: Barry du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, v Ljubljani Ed. Mahr, v Gradcu bratje Oberanzmeyer, v Innsbruku Diechtl & Frank, v Celovcu P. Birnbacher, v Lenci Ludvig Müller, v Mariboru F. Koletnik & M. Moric, v Meranu J. B. Stockhausen, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnah in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštinih nakaznicah ali povzetjih.

Umrlj v Ljubljani

od 5. do 7. maja.

Jože Zupan, delavec, star 30 let, v civilni bolnišnici na jetiki. — Jakob Malnaric, konduktor Rudolfove železnice, star 35 let in Alojzija Trdina, šivilja, stara 14 let, oba v filijalni bolnišnici na Poljanah, št. 55, za kozami. — Mihael Jevnikar, dnikar, star 32 let, v civilni bolnišnici na oslabljenji.

Tujci.

6. in 7. maja.

Evropa: Malase, Fuš, inžener iz Pulja. — Gabersčik iz Bovca. — Lovec, trgovec iz Sibinja. — Kotljarski iz Rima. — Ruard iz Bleda. — Ban z Dunaja.

Pri Slonu: Pretner iz Trsta. — Törpeny iz Erdelja. — Grasser iz Beljaka. — Weil, Putzenbacher iz Celovca. — Bakolnik iz Litije. — Kranzer, potnik, Glück Julij, ces. kr. generalni inšpektor z Dunaja. — Sanzin, trgovec iz Trsta. — Rudež iz št. Jerneja.

Izdatelj in za uredništvo odgovoren: Ivan Semen.

Pri Malič: Hoek, potnik, Wolheim, inžener z Dunaja. — Mutschlecher iz Innsbruka. — Renz, nadgozdar iz Haasberga. — Luy, trgovec iz Kočevja. — Petrovič, posestnik iz Trsta. — Holstein, potnik, Pzibram, For, potnik, Dr. Krensbarger z Dunaja. — Sterkaj iz Trsta. — Neuburger, potnik iz Berlina. — Menzinger iz Grada.

Pri Zamorel: Wilhelm iz Linca. — Schifferer iz Lazov. — Mervar z družino iz Gorice. — Urbanija iz Loke. — Eichbühler iz Trsta. — Weiss iz Trebiža.

Dunajska borza 8. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	69 gld.	10	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	74	—	—
1860 drž. posojilo	104	75	—
Akcije narodne banke	982	—	—
Kreditne akcije	217	—	—
London	111	75	—
Napol.	8	96	—
C. k. cekini	—	—	—
Srebro	106	15	—

Dr. Janez Steiner

odvetnik,

ima

svojo pisarnico

od 4. maja 1874 na starem trgu

h. št. 35. (118—3)

„EVROPA“

Akcijsko društvo za zavarovanje na Dunaji.

P. n. gospodom ekonomom.

Opiraje se na zaupanje, ki se nam je skozi večletno obstanje našega društva tako v mnogem številu izkazalo, jemljemo si gledé predstoječega časa toče čast, povabljeni Vas k zavarovanju vseh vrst

poljskih sadežev, potem vinogradov in sadja proti toči

prav udvorljivo, pri čemur si dovoljujemo, opozorovati osobito na naše kulantne pogoje in najcenejše premije (brez zavezanja naplačanja).

Pojasnili se radovoljno dajo in se ponudbe sprejemajo pri podpisani filijali, kakor tudi pri vseh agenturah, ki so po večjih krajih.

Spoštovanjem

Filijala „Evrope“ v Gradcu
Leo Nagy.

(121—1)

Največja zaloga skoraj vseh obstoječih šivalnih mašin,

kakoršnih do sedaj še nij bilo tu in sicer: originalne Howe, Singer, Grover in Backer z in brez robnega šiva, Wheeler in Wilson domačega in tujega dela, od katerih so posebno znane Baer in Rempl, Wilson, Bollmann, Cilinder-Elastic, Germania, Lincoln, Little-Wanzer, Expres, Wilcoes in Gibs i. t. d.

Najboljša mašinska svila (žida) in preja vseh barv, šivanke, olje, aparati, železne in lesene preše za kopiranje i. t. d. po najnižji ceni.

Amerikanske mašine imajo izvirne certifikate, ker brez teh nijso prave. — Podučevanje brezplačno in bistveno poročilo.

Mašine se dobivajo tudi na obročna plačila.

Zunaj sprejema moj popotnik (agent) gosp. M. Grivic naročila, kateri tudi potrebno podučuje.

Franjo Detter,

v Ljubljani, judovska ulica.

(86—6)

